

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Venerabilis Yolandae Priorissae Ad Mariae Vallem in Ducatu Luciliburgensi

Wiltheim, Alexandre

Antuerpiae, 1674

Cap. XIX. Margarita consensum mariti obtinet, de Yolandâ dimittendâ ad Mariae Vallem, incredibiliter laetante Yolandâ, ad cuius sacras nuptias convocantur amici & parentes. Henricus filiam miserabili ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-11873

CAPUT XIX.

Margarita consensum mariti obtinet, de Yolanda dimittenda ad MARIÆ Vallem, incredibiliter letante Yolanda; ad cuius sacras nuptias convocantur amici & parentes. Henricus filiam miserabili oratione ultimùm adoritur, sed frustra.

Margarita, fortis & celsi animi mulier & magnifica, adhæc inculpata atque integra, eò iam omnem curam converterat, quo pacto datam Yolandæ fidem præstaret. Ante omnia sollicitabat eam adversa mariti voluntas. Is, quam pacis atque quietis amans, tam turbarum ac molestiæ fugitans, nullum ferebat de Yolanda dimittenda sermonem; quam ita deperibat, ut, si licuisset, dies atque noctes eam coram in conspectu habere optasset. Ergò ex absentis desiderio perpetuò cruciabatur. Margaritam verò oppidò macerabat hic mariti dolor. Sed & stimulabat Yolandæ iuvandæ sollicitudo, donec hæc tandem cura viciet. Maritum ergò adit, & Tædet me, inquit, miseretque perpetui illius mœroris tui, nec fero in infinitum eum extrahi. Dic per Deum, te obsecro, quoniam mortales sumus, dic, quid, dum vivimus, de filiâ nostrâ Yolanda tandem aliquando constituas? Ipsa quidem, ut probè,

probè nosti, quidquid contrà nitamur, dedere se Deo decrevit. Hic Henricus, interrupto Margaritæ sermone, iubet eâ de re conticescere. Margarita nihilominus instare, & liberè ac paulò acriùs: Carissime coniux, inquit, nostra amborum res agitur; ne censeas tuæ unius voluntati parendum. Ego quidem, Yolandam Sanctimonialem fieri oportere, pronuntio: quoniam id velle Deum, nunc tandem intelligo. Tu, si aliter sentis, vide, ne Deo rebellis, gravi crimine iram eius in tuum caput concites. Henricus orationis sibi molestissimæ pertæsus, Age tu ergò, inquit, quod tibi visum. Hoc verbum speciem quidem habebat consentientis, sed verbo non respondebat animus. Margarita tamen, ut ex vero dictum interpretata, continuò Heilevivam, puellam Yolandæ à cubiculis, accersit, eique significat, exoratum esse Henricum. Iret ergò celeriter, & Yolandæ nuntium id lætissimum deferret. Illa è vestigio devolans ad Yolandam: Gaude, inquit, Yolanda, gaude. Iubet gaudere tua te mater. Eius ego nuntia adsum, victoriamque tibi apporto. Cessit voluntati & tuæ & matris pater tuus. Ad *MARIAE* Vallem, futura Sanctimonialis, propediem abducêris. Ibi lacrymis æque ac votis tuis, Deus terminum dabit. Yolanda, tam iucundo nuntio incredibili repente perfusa lætitiâ, exclamat: Laudo te *Christe Iesu*, & tibi mihi que gratulor. Hæc identidem iteranti, ita deinde increvit gaudium, ut omnem mo-

mentò deleverit ex animo præteritorum sensum malorum.

Interim Margarita in curam adornandi filiaë abitum intenta, cognatos atque consanguineos undique evocat. Aduerent, ut par erat, ad Yolandaë nuptias: Illi, cum satis intelligerent, quæ essent hæ nuptiæ, aduenere quidem, sed gravatè & illibenter, & ut Margaritæ potius obsequerentur voluntati, quam voto suo. Henricus antè omnes eâ re commotus, incredibilem cepit animo dolorem, præsertim quod Yolanda omni studio ad discessum se comparantem cerneret. Contrà efferebatur ipsa gaudio, ut ex ore etiam atque vultu lætitia emicaret. Sed quantò ea alacrior, tantò pater mœrebat acerbius. Inter assidendum mensæ Yolanda fortè assederat patri, præ animi cruciatu cibi ac potus immemori. Ad hæc dolor vehemens & uberes lacrymæ, vocem quoque ei eripuerant. At postquam surrectum à mensa, tum Henricus ultimam adhibiturus machinam, qua filiaë animum, si ullo modo posset, expugnaret, solam cum nobili quadam virgine in cubiculum secretò subducit, toto pomeridiano tempore in querelis atque precibus usque ad serum diei extracto. Depromebat autem quidquid artificij atque lenocinij paternus amor & dolor in tali rerum articulo suggerebant: Esse ipsam amores suos, delicias suas, gaudium suum, vitam suam. Et his bonis momentò spoliare velle miserum patrem: contrà verò, mœrorem & luctum

Etum perpetuum, ipsam adeo mortem reddere? nec ullâ miseratione tangi? Quid hoc esse, nisi parricidium sine sanguine? Quod si induceret in animum remanere, sanctè se appromittere, permissurum se, ut vivat ex arbitrio, preces fundat, vigilet quantumvis & pro libitu suo. Contrâ Yolanda, id fieri posse, negare. Valedixisse se rebus humanis, non ex dimidio, sed in totum. Eis adesse, easque simul fugere, rem esse absolutam & cum seipsâ pugnantem. Sed ut hæc fieri possent, quantum esse periculum inter eas commorari? In cœno atque sordibus ipsa si habitet puritas atque integritas, ægrè futuram sine maculâ. Proindè fugere se tam contagiosæ rei viciniam, & consulere innocentiaæ suæ. Sed ista quoque si prætereantur, sponderet, se auro placaturum mortem, aut vi prohibiturum, ne adveniens, altero duorum, aut filiâ aut patre raptò, solvat amoris vinculum. Mortem autem affore momento, siquidem ipsa vita nihil aliud sit, quam momentum. Quid tum sibi profuturum, vel mille annorum cum patre convictum, nisi ut serò cum salutis suæ damno moræ poeniteat? Hic interfatus parens, rogat, saltem annum unum sibi daret. Tantillum temporis nec moram esse, nec salutis dispendium. Contrâ Yolanda: Imò, nimiam esse moram annum unum cessare à votis, quæ in singula momenta debeat. Postremò, nihil esse, quod se ab animi decreto avocet, non amicitiam, non quoslibet corporis cruciatus, non ip-

sam mortem. Henricus intelligens filiae expug-
 nandae spem nullam esse reliquam: Perge, ergo,
 inquit, perge, quo tuus te rapit animus, & quan-
 do ita vis, æterno luctu atque lacrymis miserum
 parentem contumula. Hanc parentis vocem ve-
 ram fuisse, comprobavit exitus. Quippe quoad
 vixit, nihil ei lætum, nihil iucundum fuit, gau-
 dia aut oblata respicienti aut fugienti.

CAPVT XX.

*Henricus & Margarita Yolandam altari
 impositam Deo offerunt. Hæc in magno
 comitatu ad MARIÆ Vallem à matre
 deducitur, & regiè ornata ad templum
 sistitur, ubi post dona ad aram oblata, ve-
 lum & sacram vestem suscipit.*

ANnus erat M. CC. XLVIII.] advenerantque
 nonæ Ianuarii, cum Margarita, filiae Deo
 offerendae intenta, ut id marito volente fieret,
 faciendum censuit. Itaque illum adiens, gravi
 oratione usa, ita affatur. Dona à Deo, Henrice,
 maxima plurimaque accepimus. Eius munera
 sunt non tantum amplæ opes & alta honorum
 fastigia, subjectique nobis cum arcibus atque
 oppidis populi, sed & hæc corpora, vitaque no-
 stra. Id meminerimus, ne ingrata oblivio dan-
 tis occludat manum. Gratitude autem dona-
 tor,